

Захваљујући председнику Србије Томиславу Николићу и његовом говору на седници Генералне скупштине Уједињених нација у Њујорку, у уторак 25. септембра 2012. године, после дуго времена имао је свет прилику да чује звук српског језика. Раније су наши председници покушавали у Уједињеним нацијама да покажу своју образованост и ученост тако што су сви говорили туђим језиком, па су заборављали да Уједињене нације и служе за то да се тамо чују све врсте различитости, па и различити језици. Досадашњи председници Србије (од Милошевића до Тадића) испуштали су из вида да треба да говоре својим, а не туђим, језиком и то ма где се налазили – јер је то државни језик, већински и службени језик Србије и морају га поштовати наши председници, како у земљи тако и изван ње. Цивилизовани представници и председници свих земаља, па и Србије, требало би да знају да постоје преводиоци који ће пренети њихове говоре на све језике на које је то потребно.

У часу када нам се из Европе предлаже нови назив за наш језик („ексјугословенски језик“), говор нашег председника за говорницом Уједињених нација на нашем језику има посебан значај. Већ видим наше противнике српског језика и ћирилице који ће председнику Николићу приписати „неученост“ и „непознавање“ страних језика. Али, наравно, није у томе ствар. Реч је о праву на своју државу и њен језик у УН.

Стога, говор председника Томислава Николића, после толико година наступа претходних председника Србије и њихових настојања да показују да знају, углавном, енглески језик, представља значајну новину у понашању наших представника у иностранству: требало би да се у свету чује и наш језик – макар толико колико се страни језици чују код нас. Уосталом, кад већ постоје преводиоци, зашто би се председници Србије мешали у оно што није њихов задатак и обавеза? А задатак било ког председника ма које државе у свету није да говори још неким језиком осим државног – службеног језика своје земље.

